

[Jørgen Jørgensen.]

for at vinde Tillid i Befolkningen til, at det virkelig er vor alvorlige Mening at afskaffe Restriktionerne, og at vi forstaaer, hvor tryk-kende og besværlige disse Restriktioner er, ikke mindst for Erhvervslivets Udøvere.

Dernæst mener jeg, at vi, nu da Loven er til Revision, bør drøfte, om det ikke er muligt i Loven at fastsætte, at Ministeren, naar Forholdene gør det muligt, uden at Sagen, det drejer sig om, forsinkes derved, kommer til Rigsdagen, før vigtige Ændringer i den bestaaende Tilstand indføres. Jeg tænker paa en saadan Ting som Benzinordningen. Da Grundlaget for denne Ordning sidste Efteraar blev helt ændret, fandt den da-værende Minister, at det laa inden for hans Bemyndigelsesomraade paa egen Haand at foretage denne indgribende Ændring, og det havde han utvivlsomt Ret i; han kunde efter Bemyndigelsesloven gøre det uden at spørge Rigsdagen. Men det var jo ingen Hastesag, det var ikke noget Spørgsmaal, som skulde afgøres fra den ene Dag til den anden, der kunde meget let paa det Tidspunkt være forhandlet med Rigsdagen om et Spørgsmaal af denne Karakter. Vi havde oven i Købet paa det Tidspunkt et Udvalg, som var nedsat med det for Øje, at det skulde bistaa Ministeren med Raad og Daad, og det vilde maaske have været naturligt, at Ministeren i et Spørgsmaal af denne Karakter, som dog vedrører saa mange Menneskers daglige Forhold, var kommet til Rigsdagen og havde drøftet Tingene med Repræsentanter for Rigsdagen. Der kan jo opstaa Tilfælde af lignende Art ogsaa fremefter, hvor Afgørelserne ikke haster, og hvor det vil være mere stemmende med hele Folkestyrets Aand, om en Minister ikke benytter Bemyndigelserne i deres fulde Udstrækning, men, naar Forholdene gør det muligt, i saa høj Grad, som det lader sig gøre, søger en Lovgivning gennemført paa ordinær Vis igennem Vedtagelse i Rigsdagen. Det maa være det egentlige Grundlag for Administrationen og det, Ministeren bygger sit Arbejde paa, medens Beføjelserne og Bemyndigelserne kun bør anvendes i de Tilfælde, hvor Lovgivning paa normal Vis ikke lader sig gennemføre, hvis man skal kunne opnaa et tilfredsstillende Resultat i det enkelte Spørgsmaal, man er stillet overfor.

Jeg mener altsaa, at Udvalget maa overveje, om det ikke er muligt at forene de Hensyn, som er denne Lovgivnings Formaal, med, at der indsættes visse Begrænsninger for Ministerens Beføjelser. De skal ikke indsættes, fordi vi for Tiden har en socialdemokratisk Handelsminister. Den højtærede

Handelsminister har ikke, saa vidt jeg har kunnet følge hans Administration, foretaget noget, som kunde begrunde, at Rigsdagen ikke skulde have fuld Tillid til, at han vil holde sig inden for Lovens Forudsætninger. Naar jeg ønsker, at man skal overveje Muligheden for Begrænsninger i Beføjelserne, er det udelukkende af principielle og saglige Grunde.

Med Hensyn til Enkeltheder i selve Bemyndigelsesloven eller vedrørende de Forhold, der falder ind under Bemyndigelsesloven, vil jeg kun nævne en enkelt Ting, som ved en tidligere Lejlighed har været fremført her i Tinget, et Synspunkt, som, sidste Gang Loven om Vareforsyning var til Drøftelse i Rigsdagen for et Aar siden, blev meget stærkt debatteret og fik Tilslutning fra næsten alle Sider. Det var det Synspunkt, at Varerne i højere Grad skulde følge Mærkerne, og det blev fremført ikke mindst fra de unge forretningsdrivendes Side. Tildelingen til Virksomhederne inden for Handel og Industri foregaar i udpræget Grad paa Grundlag af Omsætningen i tidligere Tid, i nogle Tilfælde maaske helt tilbage til Tiden før Krigen, og dette Grundlag fører utvivlsomt til en Begunstigelse af de gamle Forretninger paa Bekostning af de yngre Handels- og Industrifolk og gør det vanskeligt for initiativrige og dygtige Folk at oparbejde en Virksomhed. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der stadig er god Begrundelse for det Synspunkt, som var saa fremherskende under Udvalgsforhandlingerne sidste Aar, at man bør stile henimod, at den Virksomhed og den handlende, som har Muligheder for at udvide sin Virksomhed, fordi han tilfredsstiller sine Kunder bedre end andre inden for samme Branche, skal have Muligheder for efterhaanden at oparbejde en større Virksomhed. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi ogsaa paa det Felt tænker paa, at der vokser en Ungdom op, som har et rimeligt Krav paa at kunne arbejde sig frem. Ellers tror jeg, man slaar noget i Stykket inden for vort Erhvervsliv, som Samfundet ikke er tjent med at faa slaet i Stykker.

Om de Enkeltheder, som med Rimelighed kan drøftes i Forbindelse med Vareforsyningsloven, skal jeg ikke sige mere, idet jeg gaar ud fra, at vi kan drøfte dem i et Udvalg. Jeg er tilfreds med, at Lovforslaget er fremsat i saa god Tid, at der virkelig er Mulighed for at faa Tingene gennemdrøftet i et Udvalg, men jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem Hr. Aksel Møller i, at Forholdene er saa usikre ikke alene for vort eget Lands Økonomi, men ogsaa med Hen-